

На управо завршеном самиту НАТО-а, Доналд Трамп оштро је критиковао остале чланице Алијансе, рекавши да је „веома разочаран НАТО-ом“ и упитавши: „Зашто трошимо стотине милијарди долара, а они нису ту за нас?“

Поновио је своју жељу да преузме Гренланд, критиковао европску енергетску и мигрантску политику, увредио Шпанију и узнемирио савезнике изјавом да сукоб између Кијева и Москве „не утиче на нас“.



Ипак, током читавог самита, остале чланице НАТО-а односиле су се према Трампу са истом дозом учтивости и поштовања какву је уживао било који амерички председник – можда чак и већом.

„Био је то сјајан састанак. У тој сали било је много међусобног уважавања и много јединства“, рекао је Трамп по завршетку самита.

Шта се заправо догодило? Важно је разумети одакле потиче Трампова моћ.

У колумни за Гардијан **Роберт Рајх**, бивши амерички министар рада, који је сада професор емеритус јавне политике на Универзитету Калифорније у Берклију, наводи да Трампова моћ не произлази из чињенице да је председник најмоћније државе на свету.

Напротив, његове произвољне царине, контроверзни рат против Ирана и отворена отмица Николаса Мадуре умањили су углед Сједињених Држава у великом делу света.

Његова моћ не долази ни од покрета МАГА, чија база сада почиње да преиспитује своју подршку човеку који је САД поново увукао у рат на Блиском истоку, допринео расту цена и чија администрација и даље одбија да објави комплетна документа у вези са случајем сексуалног преступника Џефрија Епстина.

Такође, његова моћ не произлази из неке посебне стратешке бриљантности или политичке лукавости.

